

[Ebba Strange]

vold igennem, ser vi, at der altid kan idømmes op til to års fængsel. I § 762, som handler om varetægtsfængsling, står der, at såfremt der er grunde til at antage, at den mistænkte vil unddrage sig forfølgningen, eller der er grunde til at tro, at han på fri fod vil begå ny lovovertrædelse af samme slags, så kan han varetægtsfængsles. Jeg mener, det er dér, det virkelige skøn skal sættes ind fra retternes side: vi har ham mistænkt for at have begået det her; er vores mistanke så bestyrket, og er den så begrundet, og er der derudover grund til at antage, at han vil gå ud og gøre noget lignende, så er det klart, at han kan varetægtsfængsles.

Hr. Bernhard Baunsgaard nævnede nogle tal for, hvor lidt man bruger varetægtsfængslingsparagraffen. Jeg ved ikke, hvad årsagen er til det. Det er helt klart, at hvis man har mistanke om det, så kan vedkommende varetægtsfængsles med de regler, vi har i dag.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er absurd at spørge, om jeg er tilhænger af, at man varetægtsfængsler i visse tilfælde, når jeg lige har anbefalet, at man skal bruge det i videre udstrækning over for vold. Det er vel kun, fordi man er i knibe for ordentlige argumenter, at man kan komme med sådan en påstand. Jeg sagde udtrykkelig, at man i voldstilfælde skulle bruge den adgang, der er i § 762 i retsplejeloven, og jeg nævnede udtrykkelig – ellers gør jeg det nu – at dér, hvor man kan bruge det, er ved gentagelsestilfælde, hvor der er fare for, at manden gør det igen.

Så blev der spurgt direkte, om jeg dog ikke var tilhænger af, at man brugte det f.eks. vedrørende voldtægt. Jo, det er jeg, for her viser det sig, at der er god overensstemmelse mellem varetægtsfængslingen og den endelige dom. 88 pct. af dem, der varetægtsfængsles, dømmes i overensstemmelse med sigtelsen, og jeg gentager: i voldstilfælde er det 57 pct. Men jeg er parat til at anbefale, at man ved gentagelsestilfælde bruger den adgang, vi har i § 762, stk. 1, nr. 2, nemlig hvor der er fare for, at han går ud og gør det igen.

Jeg kan godt forstå, at politiet føler sig trykket over, at de nogle gange underkendes, men jeg synes, at politiet i for få tilfælde, når det drejer sig om vold, bruger den adgang,

de har. Den er efter min mening den rigtige, og den bør vi bruge. Den er indført ikke mindst af retshåndhævelsesgrunde. Men husk nu, hvad det drejer sig om her: at bruge retshåndhævelsen, altså varetægtsfængsle et menneske, før det er dømt efter loven, i tilfælde, hvor det, man kan risikere, er 30–60 dages fængsel, og vi ved, at i 57 pct. af tilfældene bliver de dømt efter sigtelsen, i 43 pct. af tilfældene bliver de det ikke.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg har den bemærkning til hr. Bernhard Baunsgaard, at nu synes jeg ærlig talt, at hr. Bernhard Baunsgaard skrider i sin udlægning og i sin principielle holdning.

Som jeg hørte og måtte forstå hr. Bernhard Baunsgaard i hans første indlæg, måtte han afvise varetægtsfængsling som sådan, fordi det i enhver henseende og som princip må stride mod artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedserklæring. Det er en fortolkning, man kan anlægge. Jeg må indrømme, at den er jeg uenig i.

Men hvis hr. Bernhard Baunsgaard derefter bevæger sig derhen, hvor han er nu, og forsvarer bestemmelsen i § 762, stk. 1, som den ser ud i dag, og accepterer den i forhold til Menneskerettighedserklæringens artikel 6, stk. 2, så kan jeg ikke se rettere, end at hr. Bernhard Baunsgaard ikke kan bruge den erklæring mod vores forslag i dag. Enten må man holde fast ved det, eller også er der mulighed for at fortolke, som vi gør det.

Fru Ebba Strange gør sig, synes jeg, også skyldig i en glidning. Fru Ebba Strange siger, at der er mulighed for at gøre det allerede i dag i de tilfælde, vi taler om, og så nævner fru Ebba Strange alle betingelserne og lægger til: er der derudover risiko for, at der bliver begået nye forhold... Jamen den betingelse har vi stående, men vi mener, at vi må have en fængslingsmulighed også hvor det ikke er tilfældet. Der kan være tale om ganske grove sigtelser, uden at man deraf kan slutte, at der er risiko for, at de pågældende går ud og gør det samme én gang til. Jeg ville være meget betænkelig ved, om vi skulle bede politiet eller anklagemyndigheden om uden videre at fortolke det ind i det, at så snart en er mistænkt for et alvorligt forhold, så siger man: